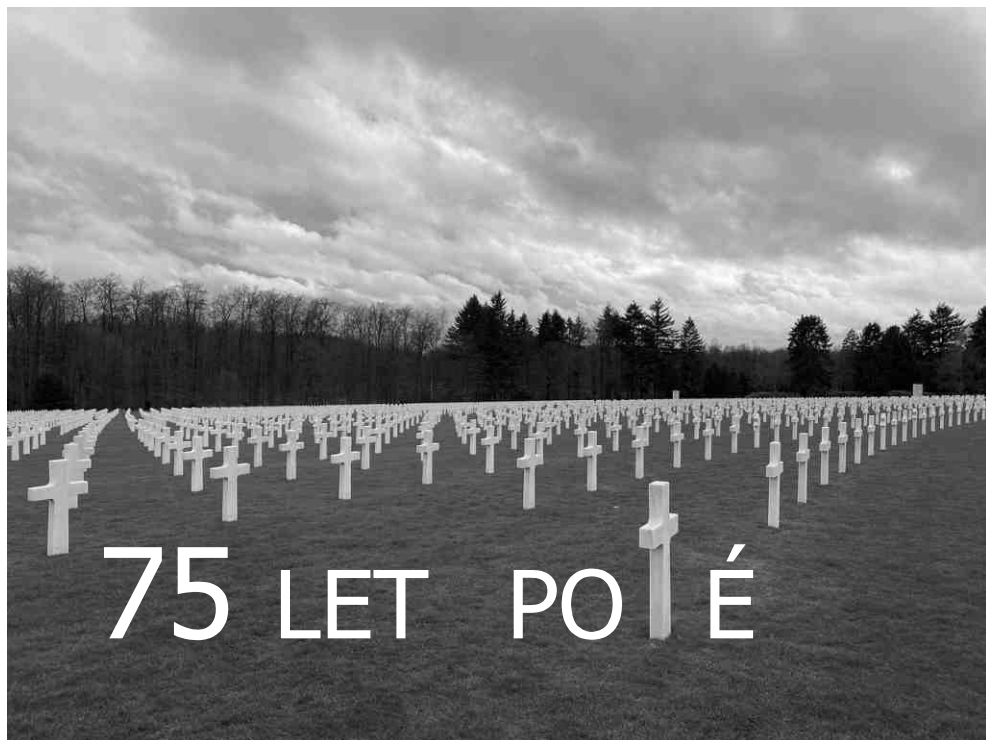

SBOROVÝ DOPIS 2/2020

z Uhřetěvsi a z Říčan

SVATODUŠNÍ

Ty sám znáš srdce všech lidí.

1. Kr 8, 39

Milé sestry, milí bratři...

Stále dokola se mi vrací otázka, co je církve a k čemu vlastně je. Čas od času se podívám na portál *christnet.eu* a někdy mám radost, ale většinou je mi úzko. Protože je to portál dobrý a objevuje se tam celá škála názorů a logicky také názorů polemických. Protože je to místo otevřené všem proudům v církvi.

V kázání v neděli 24.5. jsem využil myšlenek Jana Amose Komenského z jeho knížečky *Jedno nezbytné* (která letos znovu vyšla v nakladatelství Kalich). Kratičce odcituji Komenského pohled na náboženství nazývané křesťanství:

„Jen o křesťanském náboženství ... se věří, že je (a jistě by mělo být) tou svatou cestou na Sion zaslíbenou proroky Je však jí skutečně? Běda, ó běda! Sotva se najde v celém světě labyrint zmatenější, než je křesťanské náboženství (ve své dnešní podobě).“
(Jedno nezbytné str. ...)

Až příliš dobře chápeme pohled Jana Amose.

Nicméně Jan Amos Komenský ani na okamžik nepřipustil, že by byla církev zbytečná. Na rozdíl od mě, na rozdíl od nás, kteří si s touto myšlenkou znovu a znovu pohrávají. A nejsme v tom sami – F. M. Dostojevský podrobil zdrcující kritice církev římskokatolickou, L. N. Tolstoj zase pravoslavnou a mohli bychom pokračovat dál a dál. Nejsme v tom skutečně sami. Ale ani jednoho z nich ani ve snu nenapadlo, že by víra byla zbytnou záležitostí. A tím pádem – že by byl zbytnou

záležitostí život jakéhokoliv člověka. Klopýtajícího, nešťastného, politováníhodného člověka. Pán Bůh to s námi nevzdává.

K tomuto pohledu na sebe i na druhé vede víra v Ježíše z Nazareta jako Krista. Jako toho Vzkříšeného. Se všemi svými pochybnostmi jsme byli vrženi do víru událostí plných restrikcí, plných omezení, které nás oddělily od druhého člověka. Najednou jsme si to osahali zcela natvrdo. A uprostřed vši té opuštěnosti zazvoní telefon. „Jak se máte? Jak se držíte? Myslím na vás a když už se nemůžeme vidět, tak alespoň abychom se slyšeli.“ Najednou se ukazuje pravá podoba církve. Takový zájem není motivovaný tím, že by účastníci rozhovoru shodli v pohledu na politiku, v pohledu dění kolem nás, a už vůbec ne na to, jaká by měla církev k těmto věcem zaujímat stanoviska. Prostě jeden člověk zavolal druhému. Protože k sobě patří. A protože společně patří tomu, který nikoho neopouští.

Několik takových telefonátů v náročné době mně otevřelo oči pro smysl církve. Mohu jen doufat, že pro vás někdo udělal totéž. Tak, abychom mohli být církví. Tak, abychom mohli být spolu. Bez toho totiž církev – ta celková i ta lokální – nemůže být církví.

Přeji vám požehnané svatodušní svátky a klidné léto!

Jiří Ort

Křest Magdalenky a Jasmínky - 14. a 21. 6.

Ke Svatodušním svátkům patří křty. My máme to štěstí, že se **14. a 21. června** smíme těšit na křty dva – **Magdalenky Žebrákové** a **Jasmínky Heroutové**.

Osobně to vnímám jako zázrak. Pamatuji si, že když jsem začínal jako farář, říkal jsem si – budu já někdy někoho křtít? Požádá někdo v našem sboru o křest? Přišlo mi to nepředstavitelné. A ono se to děje

znovu a znovu. A mě to Bohu díky znovu a znovu vytahuje za vlasy z mé skepse a upozorňuje na to, že zpráva o bezpodmínečné Boží milosti je tak výjimečná, že vždy bude oslovovat. Navzdory všem našim selháním a skepsi a zmateného předávání evangelia. Rád bych vám nabídl krátký výňatek z textu o křtu, který jsem kdysi dostal ve Vršovcích od br. Joela Pokorného.

• Křest nás přidružuje ke smrti a vzkříšení Krista. V tomto neříká křest nic jiného než víra, jen to říká jiným způsobem.

- Symbolickým ponořením do vody připomíná smrt. Smrt Krista nás vysvobozuje z našich smrtí, z našich strachů a obklíčení.

- Vystoupením z vody připomíná život. Vzkříšení Krista nás zve k obnově našeho života, k jeho přijetí a k naději.

* Křest je umístěn na počátku. Je na počátku evangelia, dějin církve, na počátku cesty ve víře. Příklady etiopského eunucha a filipského žalářníka nás zvou k přijetí všech požadavků křtu, které řadí Krista na počátek historie. Kristus nedává žádné podmínky pro svou lásku. Obřad je vždy krásnou příležitostí vyhlásit lásku a odpuštění, které nám Bůh dal v životě, smrti a vzkříšení svého Syna.

• Máme rádi křest kojenců, který říká: Toto dítě nerozumí ničemu z toho, co se nyní děje, ale přece zvěstujeme, že Bůh ho miluje, že je v této lásce přijato a že Kristus za něj zemřel. Máme rádi křest vyznavačů, kteří prohlašují: Objevil jsem Ježíše Krista na své cestě a dnes svým křtem vyznávám, že jeho smrt a jeho vzkříšení mě předcházejí a dávají mi život. Máme rádi křest dětí, které jsou ve věku, že mohou odpovídat, neboť křest je kázáním milosti a vše zůstane v paměti pokřtěného. Až později bude číst epistolu Galatským, jeho křest mu vyvstane v myslí, když uslyší Pavla říkat: *Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Neení už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou.. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši* (Ga 3,27-28).

* Dále za věkem křtěnce a podobou jeho křtu zůstává podstatným Slovo, které je řečeno v okamžiku křtu. Nechť není slovem mrtvým, ale životou realitou po všechny dny života. Křest nám připomíná že každým dnem musíme umírat a každý den se opětovně rodit k novému životu, který Bůh vepsal do našeho příběhu.

Naše jméno je vyryto na ruce Boží

*Sijón říkával:
Hospodin mě opustil,
Panovník na mě zapomenul.
Cožpak může žena zapomenout
na své pacholátko,*

*neslítovat se nad synem
vlastního života?
I kdyby některé zapomněly,
Já na tebe nezapomenu.
Hle, vyryl jsem si tě do dlaní...*

- O Boží paměti -

75. výročí konce války

Před 8 lety jsme měli s Marií a naším synem Dankem možnost strávit několik dní v Lucemburku. A měli jsme to štěstí, že jsme mohli navštívit vojenské muzeum v Diekirchu věnované bitvě v Ardenách a hned vzápětí i Americký vojenský hřbitov v Lucembursku. Nečekal jsem, že obě návštěvy a zvláště jejich propojení na nás udělají takový dojem. Tento dojem se mi vybavil letos, když jsem se účastnil malé pietní vzpomínky k 75 výročí konce války u pomníku na Husově náměstí.

Anthony J. D'Onofrio, Cosimo Dolsimascolo, Charles D. Renfrow, Arthur N. Gleet, Carrol A. Broman, Vito Portanova, Ralph I. Maberry, Raymond W. Speicher, George Williams, Sheldon Thompson, Maurice Coloob – to jsou jen některá z 5076 jmen z křížů a židovských hvězd tohoto hřbitova. K tomu ještě na kamenných kvádrech 371 jmen těch, kteří jsou pohřešováni. Zastavil jsem se pouze u několika jmen, abych se mohl na chvíli ztišit, zamyslet, poděkovat. Vzpomínal jsem přitom na nádhernou knihu Williama Saroyana Dobrodružství Wesleye Jacksona, kde Saroyan velice lidsky, bez patosu a o to silněji vypráví příběh amerického mladíka od počátků ve výcvikovém středisku až po boje v Evropě. Úplně obyčejné a tím i krásné životní příběhy v kombinaci s hrůzou války, která do nich zasáhla, mě hodně zasáhla

a přiznám se, že nemohu najít slova, jak své pocity vyjádřit.

Odcházel jsem ze hřbitova a jako bych překročil hranici. Z jedné reality do jiné. Ono to jinak nejde, ale přesto jsem si kladl a kladu otázku, jak žít s těmi příběhy, které jsem právě opouštěl. Jak žít s historií lidského života Antonyho J. D'Onofria, Cosima Dolsimascola, Charlese D. Renfrowa, Arthura N. Gleeta, Carrola A. Bromana, Vito Portanova, Ralpha I. Maberryho, Raymonda W. Speichera, George Williamesa, Sheldona Thompsona, Maurice Colooba a dalších. Co s lidskou pamětí. Co s lidskou pamětí z pohledu věřícího člověka.

Bible je v tomto ohledu podivná kniha. Jsou v ní zachyceny příběhy, nad kterými historik kroutil hlavou. A nejsou v ní zachyceny jiné a to už historik ani nekomentuje. Pamatuju si, jak nám na fakultě vyprávěli, jak podivná je pouze kratičká zmínka o králi Omríim, který byl natolik výrazný, že v análech, které byly objeveny, jsou králové Izraele nazýváni synové Omrího. A to už nemluvíme o králi Achabovi, významném králi, vůdci protiasyrské koalice, pro kterého biblický svědek nemá slova dobrého. Ale zato vypráví o Moábce Rút, o nevěstce Rachab, o bolestných chvílích života velkého krále Davida.

Podivná logika práce s pamětí.

Logika, která vrcholí v příběhu Ježíše z Nazareta. Bibličtí svědkové totiž připomínají Boží jednání, to, že to Bůh nezapomněl na člověka, i kdyby ten tisíckrát zapomněl. Jednání, ve kterém se žádný člověk neztratí.

Měli bychom si připomínat, měli bychom znát naše lidské dějiny. Ale především si máme připomínat Boží jednání s člověkem v těchto dějinách. To je úkolem církve. K tomu nám Bůh dává posilu v Duchu svatém. Abychom si připomínali, a tak mohli připomínat druhým. Tu nádhernou jistotu, že Bůh na nás nezapomněl a nezapomíná.

I kdybychom zapomněli na Antho-

nyho J. D'Onofria, Cosima Dolsi-mascola, Charlese D. Renfrowa, Arthura N. Gleeta, Carrola A. Bromana, Vito Portanovu, Ralpa I. Maberryho, Raymonda W. Speichera, George Williames, Sheldona Thompsona, Maurice Colooba, Bůh na ně nezapomene. I kdybychom zapomněli na ty bezmocné a bezradné, Bůh na ně nezapomene. I kdyby to vypadalo, že už není nikdo, kdo by je znal, kdo by na ně zavolal jménem. Krásně to bylo napsáno na jednom kříži z Amerického hřbitova v Luxemburku: „Zde odpočívá ve cti a slávě kamarád ve zbrani, kterého zná jen Bůh“.

Jiří Ort

Vladimír Vokolek: *Poutník apokalypsy - Svědectví II*

Slyšel jsem najednou hymny všech zemí:
temně se srážely, mračna všech dechů,
až splynuly v hřimavou hymnu neznámé země.
Za městem město současně rozvínovalo
černo-červené prapory neznámé velmoci.
Hůlky všech maršálů, taktovky války,
dirigovaly jednu a tutéž symfonii –
Nedokončenou.

Slyšel jsem synkopické bušení kladiv:
leštění klavírů na stavbách durové skladby
pro miliony rukou se rozehrálo
a žádná píseň je nedoprovázela.
Klíč práce s mnoha křížky tvrdého žalu
zamkl rty dělníků a žádný nezdvihl oči
k jasným neumám, z kterých už neumíme zpívat.

Zazdíváme se virtuózními hřmoty,
 abychom nezaslechli volání zvonu,
 sladkého najímače na služby boží –
 nezaměstnaní.

Slyšel jsem vzpouru proti vzpouře:
 kdo se o pokoj modlil – modloslužebník,
 kdo ústa k polibku míru nastavil – Jidáš,
 kdo klečící nepovstal – posmíval se Kristu.
 Povstaly národy, války oltáře okuřovaly,
 neozval se hlas jáhnů: kolena skloňte.
 V pomlce dějin mezi dlouhými slokami přímluv,
 jaké se zpívají v chrámech na Velký pátek,
 osvobozená města všemi průduchy ulic
 vtáhla dech vítězného vojska
 pro novou píseň.

Ale Porazený přecházel z tábora poraženého
 do tábora vítězů v přestrojení davu a jásal
 nad porážkou, která už nebyla jeho.

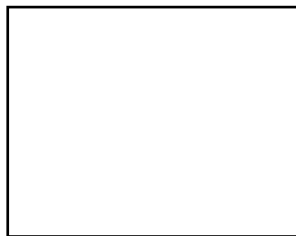
A žádný neměl hlas – němí hřímali chorál
 neznámé velmoci – a žádný nebyl sám sebou,
 ale utlučeným údem obrovitého Epileptika
 a nakonec rozmačkanou potravou všichni,
 kterou cpal do útroeb, do ulic vyvrhoval,
 znovu ji požíral, slinami slibů obaloval
 a v dolech ji zažíval veliký Přežvýkavec
 tohoto světa.

Marnost kazila konzervy nezaměstnaných,
 odpadky vyvržených a znovu zužitkovaných
 do válečných zásob, aby nic nepřišlo nazmar,
 Ze stolů Baltazarových mezi nekonečnými chody
 sbírali poddaní drobečky míru a z hladu
 do hladu děti se rodily z otrokyň znásilňovaných.
 A já proklínal sluch a jako svedená dívka
 vyčítala mu duše ztrátu panenství pod slibem slova
 a sluch se na oči vymlouval, na světlo zarudlé oči
 a v zoufalství hledal jsem ticho a temno –
 tebe, můj Bože.

Což nejsi za vodopádem slunce,
které se řítí s nesmírným hukotem dolů
a není možno uniknout z doslechu jeho?
I kdybych hluchý byl, slyšel bych tebe,
jak žena zvábená váním májové noci
se zavřeným zrakem počal bych tebe, Vyznání lásky.
Tisíckrát zklamán znovu bych uvěřil slovu,
život bych pro ně dal, smrt bych opěvoval,
že by mě uslyšel kámen, vzlétl by jak pták,
chválil by tíhu a pád, a ptáci, andělé, hvězdy
střemhlav by se vrhali na zem poznati žal –
pro větší chválu.

Slyšel jsem najednou hymny všech zemí,
temně se srážely, mračna všech dechů,
až splynuly v jednu vítěznou hymnu
prudkého štkání.

ze sbírky Cesta k Poledni (1946)

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

mobil: 607 886 447

redakční e-mail: mirasul789@gmail.com